

MAGYAR KRÓNIKA

Közéleti és kulturális havilap

1. és 2. szám (Budapest, 2014, Magyar Krónika Kft.)

„Majd eljön a hajfodrász, a tavasz,
S az agg föld tán vendégahajat veszen,
Virágok bársonyába öltözik.
Üvegszemén a fagy fölengedend,
S illattal elkendőzött arcain
Jókedvet és ifjúságot hazud:
Kérdjétek akkor ezt a vén kacért,
Hová tevé boldogtalan fait?”
Vörösmarty Mihály: *Előszó*, 1850–51

E havilap első száma idén júniusban, a második júliusban jelent meg. A liberális sajtóban már előzetesen számtalan támadást kapott, többek között tolakodó „fideszessége”, külleme (nagyalakú, költséges kivitelű képes újság) és a Kerényi Imre botrányos levelében előirányozottak, például erőltetett hurrá-optimista stílusa miatt. Említették még az innen-onnan összeollózott, le nem hivatkozott képanyagot és a koncepció hiányát is. Természetesen epébe mártott billentyűzettel megírva, saját „szabadelvűségükben” tobzódva. Lényegbevágó kritikát, elemzést egyetlenegy sem lehet olvasni a témában. Nemhogy nehéztűzet nem nyitottak rá, de még tűzijátéknak sem nevezhetők a kritikák, mert megint a szokásos fennhéjázó cinizmus, romboló szándék és rosszindulat árad belőlük, fontos meglátások nélkül.

Kíséreljük meg most saját nézőpontunkból értékelni a kiadványt. Először a lap szellemiségéről kell beszélnünk. Éppen ez a legkifogásolhatóbb benne. Nem az, hogy nyíltan felvállalja a Fidesz elképzeléseinek és tetteinek támogatását, a propagandisztikus hangvételig elmenve, mert ennek felhánytorgatása következetlenség lenne részünkről. Nem hiszünk ugyanis a „független médiában”, és a legkevésbé sem tartjuk kifogásolandónak a hovatartozás nyílt deklarációját és képviselését. De a mód, ahogyan ezt a *Magyar*

Krónikában megvalósítani vélik, már annál inkább kívánnivalót hagy maga után. Sajnos, *szellemiségéről nem is beszélhetünk*, hiszen ilyen jellegű írások meg sem jelentek a lapban. Tudjuk, széles rétegeket megcélzó kiadvány, de éppen az lehetne jelentősége a megjelenésének, hogy e közegbe valódi értékeket olt, továbbgondolható ideákat, egy lapos polgári értékrenden túl. Ezzel szemben korunk válságteli voltát letagadva, figyelmen kívül hagyva, nem vizsgálva akar előremutató lenni, az utóbbi évek bizonyos, *merőben praktikus* eredményeinek szerénytelen bemutatásával és egy lapos „intellektus” konformista fitogtatásával. Ez nem szellemiség. Legfeljebb üres propaganda. A lapot olvasva minduntalan a szocialista realista „művészet” pirospozsgás, izomtól duzzadó, a jövőbe derűs arccal tekintő alakjai jutnak eszünkbe. Minden írás „pozitív” témákról szól, a szerzők egytől egyig mosolyognak a képeken, a cikkek utolsó bekezdése kötelezően és erőltetetten optimista. Ez a törekvés például Kerényi – *„legyünk a továbbiakban is tehetségesek... Jöjjön a siker!”* – szösszeneteiben, és Bencsik Gábor főszerkesztői beköszöntőiben – *„mert az élet akkor is szép, ha a felhők alja a földig ér”* – Hamvas Hoppy Lőrincét megszégyenítő mélységekig jut, előrehaladott demenciában szenvedő olvasótábort feltételezve. Az sem szellemiség, hogy a keresztény értékek képviselését odavetett, méltatlan környezetbe helyezett *Biblia*-idézetekkel, irodalmársággal (Bayer) és lapos moralizálással tekintik elintézettnek, gondosan ügyelve arra, hogy a mérleg serpenyője azért mégse billenjen semerre (Bencsik Gábor kötelező holokauszt-írásai, Orbán Viktor bocsánatkérése a magyarság nevében, egy cigány festő életművének bemutatása, a Magyarországon élő kínai közösség kiszolgálása stb.). Nincsenek valódi elemzések, elmélyült írások, egy-két ritka kivételtől eltekintve (mint például az etikus gazdaságról, a nem pozitivistágykutatásról és a környezetvédelemről szóló tanulmá-

nyok). Általában véve lebecsülik az olvasót, az írások színvonala hullámzó, az egész kiadvány nincs felépítve, nem lehet tudni, hogy tartalmilag kinek szól. Tarlós István szerint – aki meglepő módon Várkonyi Nándorról írt – a „különleges műveltség és polgári gondolkodás kedvelőinek”, nyilván, mert magát ilyennek tartja. Ugyanakkor helye van itt a futballrajongó íróknak, a sokaknak szimpatikus, ám valójában semmitmondó „híres embereknek”, a tarhonyafőzés rejtelseinek, a kínai életvezetési tanácsoknak, a divatrovatnak, az interaktív gyermekjátékok tájékoztató jellegű, nem kritikai bemutatásának, és még sorolhatnánk. S hogy mindez miért lehetséges egyetlen kiadvány keretein belül, arra Kerényi Imre toborzó levele adja meg a választ: „Csak kikalapált gazdálkodás és kicsiszolt forma segítségével épülhet szellemi templom, melynek oltárain minden szerző a maga legjobb liturgiáját mutatja be. Tetszés szerinti tartalommal, alcímmel és terjedelemben.”

Nem vagyunk hívei az állandó „szabadkőművesezésnek”, de a jelképhasználat nyíltsága ez esetben megdöbbenő. Abban pedig biztosak vagyunk, hogy ebbe a „templomba” mi nem akarunk és nem is fogunk belépni. Mert ez egy modern, eklektikus stílusú építmény, melynek ráadásul lefelejtették a tornyát, belső tereiben pedig egymás mellé dobálták a régiségeket és a használhatatlan, hamar széteső berendezési tárgyakat. Sajnálatos, mert az értéktelenek így csak tompítják az értékesek fényét. Nem szabad elhallgatnunk, hogy a két számban fellelhető karakán politikai üzenet is (az „Erkölcsei erő” című beszéd a másodikban), hagyomány- és értékörző szándék (ünnepek bemutatása, a

család, a házasság fontossága, a néphagyományok, a huszárhagyomány – ugyan hazai képviselőiről nem véve tudomást! –, nemzeti szimbólumaink fontossága, történelmi események felelevenítése, régi mesterségek mai művelői). Mindezt azonban kioltják olyan skandalumok, mint például Jordán Tamás *facebook*-ról átvett felszólítása, hogy „október 23-a politikamentes népünnep legyen”, Kiss Rigó László azon kijelentése, hogy a választások megnyerése a keresztény konfirmációval egyenértékű, vagy a lap számos, a legkevésbé sem jó irányba orientáló írása. Mindez egy tetszetős, összefércelt, divatosnak lenni kívánó köntösbe csomagolva, amit a koronázási paláttal próbálnak legitimálni,

tele sajtó- és tipográfiai hibával. Kérdés: minek a modern forma – többnyire csupán kétoldalas cikkterjedelem, képekkel együtt –, ha nincs markáns többlettartalom, amit népszerűsítene? Csak nem arról van-e szó, hogy a szerkesztőknek, a kiadónak és a támogatóknak is fontos mindaz, ami tartalomtól függetlenül „korszerű”?

Talán ha a Fidesz nem akarná magát túlreprezentálni, ha nem akarna ennyi, neki fontosnak látszó érdekcsoportot és réteget kiszolgálni, ha nem önző és ravasz lakájokat, ha-

nem intelligens embereket bízna meg a lap szerkesztésével, sikerülne olyan kiadványt létrehozni, ami a mai magyar sajtó kínálat fölé emelkedne, értékörző és értékeket felmutató szerepet betöltve. De hát nem hallgatnak a jó magyar mondásra: egy fenékkal két lovat nem lehet megülni (nem-hogy egy egész ménest).

Király Liliom

